

Útok na záměrně odcházejícího nepřítele

Redakčně zpracovaný a zkrácený článek generálmajora tankových vojsk I. N. Manžurina, uveřejněný v sovětském časopise „Vojennaja mysl“ č. 4/1983.

Útok na odcházejícího nepřítele je složitý komplex vysoce manévrové činnosti vojsk, ve kterém jsou skloubeny mohutné údery prostředků ničení s vedením nepřetržitého pronásledování na jedné směrech a postupným obsazováním mezilehlých obranných postavení nepřítele z chodu nebo průlomem.

V období Velké vlastenecké války muselo sovětské velení několikrát organizovat a vést útoky mohutnými uskupeními vojsk na nepřítele, který byl nucen odcházet nebo záměrně odcházet.

Vynucený odchod nepřítele v letech minulé války vznikl zpravidla po jeho velkých ztrátách v taktické hloubce obrany (ve střetném sražení). V takové situaci, kdy nepřítel neměl dostatek sil k dalšímu odporu, snažil se rychle organizovat vyvedení zbytku vojsk, vyhnout se jejich konečnému zničení, obsadit v hloubce výhodnější prostory, získat čas na přísun záloh a vytvořit protipatření pro útočníka. Jak potvrdily zkušenosti z války, může útočník zabránit organizovanému odchodu nepřítele jen jeho neustálým pronásledováním. Včas zahájené a dovedené vedené pronásledování vedlo často k panice, k neorganizovanému útoku vojsk nepřítele a bylo zakončeno jeho úplným zničením.

V průběhu Velké vlastenecké války přecházela sovětská vojska k pronásledování vynuceně odcházejícího nepřítele většinou po průlomu hlavního pásma obrany a vedla je zpravidla v té sestavě, ve které působila do zahájení jeho odchodu. Přitom vševojskové divize a armády vysílaly pohyblivé předsunuté oddáky, které rychle pronikaly do týlu nepřítele, mařily jeho plánovaný odchod, zaujaly obrany na mezilehlých postaveních a společně s činností hlavních sil dokončovaly jeho zničení. Takové pronásledování v letech války bylo obsahem celých období útočných operací, zabíralo 60–80 % jejich doby a bylo vedené na široké frontě a do velké hloubky. Zvláště charakteristické v tomto směru byly útočné operace třetího období Velké vlastenecké války.

V průběhu minulé války vyváděl obránce bojeschopná vojska **záměrně** nebo proto, aby se vyhnul obklíčení, nebo s cílem zkrácení fronty. V řadě případů se tohoto odchodu používalo s cílem vlákat útočící vojska do operačního „pytle“ a v dalším je obklíčit a zničit. Na sovětsko-německé frontě většinou vznikala situace pro přechod sovětských vojsk do útoku na záměrně odcházejícího nepřítele v průběhu strategických útočných operací, kdy svazy Sovětské armády mohutnými údery způsobily značné ztráty velkým silám německých fašistických vojsk na rozhodujících směrech a vyjitím do operačního prostoru vzniklo bezprostřední nebezpečí k obklíčení a zničení uskupení, která působila na jiných úsecích. Taková situace byla charakteristická pro většinu útočných operací, které vedla Sovětská armáda v druhém a třetím období války. Je nutno zdůraznit, že nepříteli se většinou nepodařilo uskutečnit tzv. „plánovaný“ odchod vojsk. V převážné většině byl ukončen jejich rozdělením, obklíčením a zničením po částech. Jenom v těch případech, kdy průzkum pozdě zjistil odchod nepřítele a útočník byl nerozhodný, podařilo se nepříteli vyvést vojska na připravená postavení v týlu bez větších ztrát a poměrně organizovaně.

V soudobých operacích se pravděpodobnost vzniku podmínek k vedení útoku na záměrně odcházejícího nepřítele značně zvětšila. Je to podmíněno několikanásobným růstem mohutnosti a dosahu prostředků boje, vysokou pohyblivostí a aeromobilností pozemních vojsk, které umožňují útočící straně současně působit zbraněmi a vojsky do celé hloubky operační sestavy nepřítele v obraně, v krátké době způsobit značné ztráty, vytvářet nebezpečnou situa-

ci pro rozdělení a obklíčení protistojících uskupení a donutit nepřítele záměrně vést vojska z hlavních prostorů.

Analýza zkušeností ze cvičení vojsk NATO svědčí o tom, že takový útok může vzniknout jak při zahájení, tak v průběhu operací (např. při přechodu vojsk obránce k činnosti na zdrženou a při záměrném odchodu). Na rozdíl od činnosti nepřítele při vynuceném ústupu může při záměrném odchodu klást organizovaný a úporný odpor. V takovém případě může obránce včas naplánovat a organizovat odchod vlastních vojsk a jejich všestranné zabezpečení, předvídat ve značném rozsahu použití různých záterasů a přípravu hromadných závalů a překážek na osách pronásledování útočících vojsk, na řadě postupně obsazovaných prostorů klást vlastními předvoji silný odpor. V každém konkrétním případě bude mít činnost odcházejícího nepřítele své zvláštnosti a ovlivní organizaci a vedení útoku.

V závislosti na situaci může nepřítel odcházet s cílem vyvedení vojsk zpod úderu útočnicka, který je v převaze, obsazení výhodnějšího postavení k další rozhodné činnosti na úkor ztráty území (např. vlákat útočnicka do dříve připraveného prostoru, kde ho zničit prostředky ničení a protitúderů), získání času k přesunu záloh, přeskupení vojsk a vytvoření naprosté převahy na hlavních směrech.

Záměrný, tj. včas, podrobně a dokonale zabezpečený odchod umožňuje obránci utájeně vyvést hlavní síly z boje a zahájit jejich vyvádění do hloubky, organizovat spořehlivou obranu a ochranu, předejít útočnicka v obsazení dříve připraveného obranného postavení ve vlastním týlu, vyčerpat útočící vojska v dlouhotrvajících bojích s útvary příkrytí, prudce snížit tempo postupu vojsk, zastavit je a v dalším mohutnými protitúderů nebo přechodem do protitoku dokončit zničení útočnicka. Odchod se plánuje uskutečňovat pod ochranou svazků a útvarů, které vedou boj na zdrženou. Jsou-li vojska v přímém dotyku s nepřítelem, musí být předem vyvedeny z boje. K úspěšnému odchodu hlavního uskupení vojsk plánují se demonstrační protitúder, různé způsoby maskování a dezinformační opatření. Přesuny vojsk při odchodu je účelné uskutečňovat většinou v noci, k přeskupení využívat v maximální míře vzdušné přepravní prostředky k přepravě vojsk do stanoveného prostoru obrany. Ve všech případech bude odchod vojsk zabezpečovat aktivní bojovou činností leteckou.

V poslední době se v armádách NATO věnuje zvláštní pozornost rozpracování a procvičování tzv. aktivní obrany, která ve

své podstatě tkví ve využívání pohyblivosti bojových útvarů k rychlé koncentraci dostatečné bojové síly v potřebné době a v rozhodujícím místě. Na počátku je organizována za poměrně rovnoměrného rozdělení sil a prostředků v celém pásmu obrany s následným manévrem v průběhu bojové činnosti podél fronty a z hloubky na nebezpečné směry. Zvláštní úlohu přitom mají vojska příkrytí v zabezpečovacím pásmu, jejichž úkolem je co nejdéle zdržet úderná uskupení útočících vojsk, vést aktivní činnost na zdrženou a postupně odcházet z jednotlivých připravených postavení na druhá. Po odchodu útvarů příkrytí mohou vedením aktivní obrany plnit úkol boje na zdrženou také vojska prvního sledu. Přitom mohou zabezpečovat manévry hlavních sil k dalším mohutným nenadálým úderům, zvláště do boků útočnicka.

V soudobých operacích může vznikat a uskutečňovat se útok na záměrně odcházejícího nepřítele v nejrůznějších podmínkách. Na jeho vedení bude mít podstatný vliv vzniklá operační situace, zejména poměr sil stran, palebné, úderné a manévrové možnosti vojsk, zámysl vedení bojové činnosti, zvláštnosti terénu a stupeň jeho ženijního vybudování.

Jak potvrzují zkušenosti z Velké vlastenecké války, souběžné pronásledování vedené hlavními silami s rozhodnými cíli v souladu s rozhodnými čelními údery bylo základním způsobem útoku na záměrně odcházejícího nepřítele. Rozvíjelo se v těsné spojitosti s narůstajícími operačně manévrovými možnostmi sovětských vojsk a se zvyšujícím se vojevůdcovským uměním velitelů a štábů velet vojskům ve vysoce dynamické situaci.

Teorie a praxe pronásledování odcházejícího nepřítele byla rozvinuta v útočných operacích druhého a třetího období Velké vlastenecké války.

V roce 1943 se prudce zvýšilo množství obrněné techniky v sestavě sovětských pozemních vojsk, vznikla možnost posilovat vševojskové armády tankovými a mechanizovanými sbory a fronty tankovými armádami. To značně zvýšilo jejich údernou sílu, manévrovost a schopnost rychle přenášet hlavní úsilí do operační hloubky nepřítele. Od té doby v útočných operacích sovětských vojsk byl nepřítel pronásledován na široké frontě, nepřetržitě, ve dne i v noci, ve vysokých tempích a s rozhodnými cíli. Hlavním jeho způsobem bylo rovnoběžné pronásledování sklobené s čelními údery.

V útoku na odcházejícího nepřítele měly rozhodující úlohu tankové svazy a svazky a také mechanizované a jezdecké sbory.

S využitím své úderné síly a manévrovosti působily na samostatných směrech, obcházely uzly nepřátelského odporu a rozhodně rozvíjely útok do hloubky. Působily v odtržení 40–100 km před hlavními silami frontů. Tempa pronásledování dosahovala 20–40 km a v některých dnech 60–100 km za den. Rychlá vojska předcházela odcházejícího nepřítele při obsazování důležitých objektů v jeho týlu, přetínala cesty odchodu, bránila nepříteli v odpoutání a vyjítí do nových prostorů a na připravená obranná postavení.

Významnou úlohu při ničení odcházejícího nepřítele mělo letectvo. Vedlo údery na odcházející proudy, přisunované zálohy z hloubky, narušovalo plánovitě zaujetí obrany, dezorganizovalo pohyb na komunikacích, způsobovalo nahromadění techniky a vojsk a tím umožňovalo vlastním pozemním vojskům předejít a zničit nepřítele.

Soudobé armády, vyzbrojené mohutnými prostředky ničení a vysoce mobilními vojsky (obrněná, motopěchota, vzdušné výsadky atd.), jsou schopny v útoku palebnými prostředky a vojsky působit do celé hloubky operační sestavy obránce, uskutečňovat rozsáhlý manévry a aktivně působit do jeho boků a týlu. V současné době může být pronásledování uskutečňováno ve vysokém tempu a mohou je vést jak vojska, která pronikla do hloubky, tak i vojska, která působí čelně; mohou dosáhnout rozhodných výsledků v kratší době než dříve.

Vzrostly také možnosti vojsk v obraně při vedení vysoce manévrové činnosti v jejím průběhu. Nepřítel je schopen vést mohutné palebné údery a rychle se odpoutat od pronásledujících vojsk, v krátké době na nebezpečných směrech změnit poměr sil, vést protiúder a protizteče. Jak potvrzují zkušenosti z Velké vlastenecké války, zničení nepřítele, který se snaží plánovitě vyvést uskupení vojsk, může být dosaženo včasným přechodem útočnicka k pronásledování a nenadálými údery na vojska přikrytí a hlavní síly obránce. Je důležité, aby odchod nepřítele nebyl pro útočníka neočekávaný. Proto velitelé svazů a štáby musí podrobně znát situaci na strategickém (operačním) směru, bděle sledovat její vývoj, zvláště krizovou situaci protistojícího uskupení nepřítele, kdy může zahájit plánovitě vyvedení vlastních vojsk do týlu na předem připravená postavení. V těchto podmínkách je nutné všemi druhy a prostředky průzkumu včas zjistit zámysl činnosti nepřítele, zahájení, pravděpodobné směry a způsob odchodu hlavních sil, mezilehlá a konečná obranná postavení, sestavu předvojů a možný charakter je-

jich činnosti, stav záloh a jejich směr postupu.

Efektivnost pronásledování odcházejícího nepřítele je v mnoha směrech předurčena schopností velitele a jeho štábu předvídat pravděpodobný vývoj událostí. Právě na základě předvídání a předpovědi je možné jedním úderem zlomit vůli nepřítele k odporu a hned při zahájení odchodu způsobit rozhodující ztráty. Bojové zkušenosti nás učí, že opožděné přijetí rozhodnutí k pronásledování, kdy odchod nepřítele byl zahájen, vedlo zpravidla k dlouhotrvajícím bojům a k „vytlačování“ odcházejících vojsk, ke značným ztrátám osob a techniky.

Na základě všestranné analýzy situace a předvídání velitel svazu včas přijímá rozhodnutí k pronásledování, ve kterém může stanovit:

- směr, na který soustředit hlavní úsilí,
- organizaci mohutného palebného působení na protistojícího nepřítele,
- způsoby zmaření organizovaného odchodu a zničení jeho hlavního uskupení, sil přikrytí, předvojů a přisunovaných záloh,
- způsob překonávání zátarasů a závalů, které vytvořil nepřítel při odchodu, obsazení jeho mezilehlých a konečných obranných postavení z chodu,
- úkoly přiděleným, posilovým a podporujícím vojskům, předsunutým odřadům a vzdušným výsádkám.

Bojové úkoly je účelné určovat do větší hloubky než v jiných podmínkách, a tak zabezpečit vojskům rozhodně vyjít do boků nepřítele, dezorganizovat odchod, rozdělit jeho uskupení a zničit je po částech.

Po zjištění příprav nepřítele k odchodu a zvláště v období, kdy jeho vojska jsou vyváděna z boje, je nutné úsilí útočnicka soustředit na rozhodné zmaření jeho činnosti. S tímto cílem jsou na nepřítele s překvapením vedeny mohutné palebné údery s využitím všech prostředků ničení. Vzápětí hlavní síly vojsk v útoku vedou rozhodnou zteč a pronikají do týlu nepřítele. Většinou se zahajuje pronásledování v té sestavě, ve které byla vojska do doby odchodu nepřítel. V dalším, v souladu s plánem nebo na základě vzniklé situace, ze sestavy pronásledujících vojsk jsou vysílány předsunuté odřady, předvoje a jsou vysazovány vzdušné výsadky.

Se zahájením odchodu nepřítele svazky prvního sledu okamžitě přecházejí k aktivní činnosti. Rozhodnými údery ničí vojska přikrytí a zadní voje, v dalším v bojových a předbojových sestavách rozhodně vycházejí do boků a na komunikace odcházejícího nepřítele, předcházejí jeho vojska při obsazování důležitých komunikač-

ních uzlů a přeprav. Hlavní je nedopřát nepříteli odpočinku, mařit všechny jeho pokusy o manévry k vyvedení vlastních vojsk zpod úderu a plánovitě uskutečnit odchod na výhodná postavení. K tomu, jak potvrzují zkušenosti z válek, je nutné vést na odcházející uskupení krátké, rozhodné údery z chodu, rozvinovat jen část sil ze sestavy pronásledujících vojsk. Hlavní síly, především však tanková vojska, vycházejí na komunikace rovnoběžné s odcházejícím nepřítelem, svinují se do praporečnických a plukovních proudů, postupují s maximální rychlostí, přetínají cesty odchodu jeho hlavních sil, oddělují je od záloh, rozdělují je na části a údery z boků a týlu dokončují jejich zničení.

Rovnoběžné pronásledování, jak potvrzuje zkušenosti z Velké vlastenecké války, bylo hlavním způsobem útoku na záměrně odcházejícího nepřítele. Bylo obyčejně spojeno s čelním pronásledováním. Ani v soudobých operacích není vyloučena možnost čelního pronásledování, zvláště v těch případech, kdy podmínky situace, terénu a stejné manévrové možnosti vojsk stran neumožní okamžitě vyjít do boku nepřítele. Avšak čelní pronásledování se nemůže omezit na přímocará údery a na „vyhánění“ jeho uskupení. Širokým manévrem palbou, silami a prostředky, ničením mostů, komunikací a minováním cest odchodu ze vzdychu, činností diverzních skupin a léčkami, vytvářenými vzdušnými výsadbami, je nutné dosáhnout dezorganizace a zpomalení odchodu hlavních sil nepřítele. Současně aktivní činnosti části sil, které působí čelně, zabránit jejich odpoutání, umožnit vlastním hlavním uskupením vyjít do boku a týlu a společnými údery je zničit.

Při zabezpečení rozhodného a efektivního pronásledování mají důležitý význam **předsunuté odřady**. V minulé válce jejich činnost byla zaměřena na předejití při obsazení výhodných prostorů a objektů na cestách odchodu nepřítele (komunikačních uzlů, přeprav, průsmyků), dezorganizaci a zpomalení postupu proudů jeho vojsk.

Jak potvrzují zkušenosti z lokálních válek je v soudobých podmínkách pronásledování odcházejícího nepřítele ve vysokém tempu nemyšlitelné bez dovedného použití **vzdušných výsadek**, bez nepřetržité součinnosti s vojsky prvního sledu a s předsunutými odřady. Aktivní činnosti v týlu nepřítele mohou poutat značné jeho odcházející síly, zpomalovat přísun záloh, vyčerpávat je a oslabovat, narušovat velení i materiálně technické zabezpečení, napomáhat vlastním vojskům v rychlém překonávání přírodních překážek a obranných postavení.

V letech Velké vlastenecké války měly zvláště významnou úlohu v útoku na záměrně odcházejícího nepřítele **vysocemobilní rychlé skupiny**. Tanková, mechanizovaná vojska a jezdecké sbory, které byly v sestavě frontových a armádních rychlých skupin, při přechodu do pronásledování měly za úkol rychle proniknout do operačních hloubek, vést samostatnou činnost v odtržení od hlavních sil, uskutečňovat údery na důležité objekty a uskupení nepřítele a bránit organizovanému odchodu jeho vojsk. Použití rychlých skupin v průběhu útoku na odcházejícího nepřítele bylo neúspěšnější v těch případech, kdy měly těsnou součinnost mezi sebou, s podporujícím letectvem, předsunutými odřady a výsadbami.

Nezbytnou podmínkou k dosažení úspěchu při pronásledování záměrně odcházejícího nepřítele je **nepřetržitost**. Musí se uskutečňovat ve dne i v noci, v jakémkoli počasí až do úplného zničení nepřítele. V minulých válkách se nepřetržitosti dosahovalo periodickou výměnou útvarů a svazků v sestavě prvních sledů, zasazováním záloh, širokým používáním předsunutých odřadů, předvojů a vytvářením speciálních odřadů určených jen pro noční činnost. Podobné způsoby použití vojsk platí plně také v soudobých podmínkách.

Úspěch pronásledování bude záviset na tom, nakolik se podaří velitelstvím svazů a svazků zjistit zámýsl nepřítele a činnosti vlastních vojsk předejít odcházející uskupení při obsazení výhodných operačních prostorů, vytvořit všechny podmínky k úderu do boků a týlu, přetnout cesty ustupujícím vojskům, zdržet a vyčerpat přísunované zálohy a zničit odcházející vojska do zaujetí konečných prostorů.

Jedním z často plněných úkolů při útoku na odcházejícího nepřítele v operační hloubce v letech Velké vlastenecké války bylo **překonání předem připravených nebo obsazených výhodných přírodních obranných postavení v operační hloubce**. Uskutečňovalo se zpravidla dvěma způsoby: průlomem nebo obsazením z chodu. První způsob se používal tehdy, když odcházející nepřítel stačil obsadit obranné postavení a organizovat palebný systém. Průlom mezilehlých postavení z chodu se uskutečňoval předsunutými odřady a v řadě případů také hlavními silami.

Problematika překonávání mezilehlých obranných postavení v průběhu pronásledování v soudobých podmínkách nabývá na významu. Změnily se názory na charakter a budování obrany. V řadě armád paktu NATO se předpokládá při přechodu do obrany budovat ji hluboce členěnou, rozmísťovat na každých 40–60 km něko-

lik mezilehlých obranných postavení, aby útočník byl přinucen před každým rozvířením své hlavní síly. Sražení za udržení těchto prostorů mají za cíl vyčerpat, zastavit nepřítele, získat čas, přisunout nové síly a zničit vojska útočníka.

K překonání takto organizované obrany ve vysokém tempu je nutné dokonale připravit vojska k vysoce manévrové činnosti a dovedně je řídit v průběhu pronásledování. K tomu je zapotřebí včas, již při organizaci útočné operace, zjistit celý systém obranných postavení do celé hloubky obrany nepřítele, určit způsoby, síly a prostředky k překonání každého postavení a k dalšímu rozvíření útoku. Uskupení vojsk, určená k plnění těchto úkolů, musí být značně mobilní a pohyblivá. Zahrnují vševojskové svazky s přidělenými podpůrnými útvary s vysoce průchodnou technikou, vzdušné výsadky, jednotky bojových a dopravních vrtulníků. Jejich činnost musí být rozhodná a překvapivá, plánovaná k předjetí nepřítele při obsazení obranných postavení. Podaří-li se nepříteli opevnit se na některém z těchto postavení, jejich průlom je nutné organizovat v krátké době.

Odražení protiúderů a protiztečí v letech Velké vlastenecké války bylo jedním z nejdůležitějších úkolů při útoku sovětských vojsk na záměrně odcházejícího nepřítele. Zvláštní význam mělo včasné zjištění zahájení a směru přesunu jeho záloh. To umožnilo včas stanovit zámysl činnosti nepřítele, naplánovat způsoby jeho zničení, určit vojskům úkoly, uskutečnit manévr a vytvořit potřebná uskupení sil a prostředků, především na směru hlavního úderu. Při útoku na odcházejícího nepřítele uskutečňovalo se zničení jeho velkých záloh hromadnou činností letectva, palbou všech prostředků a střetnými údery vojsk prvního sledu s předstihem, nebo zasazením druhého sledu do sražení ve spojení s pevnou obranou části sil čelně s cílem jeho zničení z chodu.

V soudobých podmínkách, za zvýšené úderné síly vojsk a jejich pohyblivosti, může obránce rozmísťovat hlavní síly v hloubce a používat je k vedení mohutných protiúderů proti uskupením vojsk v útoku, která pronikla do obrany.

Proto úkol zničit v co nejkratší době přisunovaná uskupení nepřítele je jednou z nejdůležitějších podmínek úspěšného rozvíření útoku na odcházejícího nepřítele. Při ničení záloh nepřítele budou mít rozhodující význam mohutné jaderné a palebné údery vedené do celé hloubky jejich rozmístění, za narůstání síly působení při jejich přibližování na čáry rozvinování a zasazení do sražení. Dokončení jejich zničení se může uskutečňovat střetnými úde-

ry vojsk a rozhodnou činností předsunutých odřadů, vzdušných výsadků, bojových vrtulníků a dovedným použitím ženijních zátarasů k omezení manévru vojsk nepřítele. Problematika boje s nepřátelskými zálohami v průběhu rozvíření útoku nabývá tak na větším významu než dříve.

Jednou z nejdůležitějších podmínek úspěšného vedení útoku na záměrně odcházejícího nepřítele byla a bude dokonale **organizovaná součinnost všech sil a prostředků, které se ho zúčastní**. Praktickému zpracování této otázky věnovali velitelé a štáby frontů a armád v minulé válce zvláštní pozornost.

Na organizaci součinnosti v soudobých podmínkách budou mít podstatný vliv tyto faktory:

— nutnost současného plnění obsahově různých operačních úkolů vojsky frontu, které vznikají při záměrném odchodu vojsk nepřítele, nutnost stálého sladování úsilí uskupení, která působí v operační hloubce s vojsky útočícími čelně,

— dynamika a nerovnoměrnost rozvíření bojové činnosti vojsk jak podél fronty, tak i v hloubce.

Proto hlavní pozornost v průběhu útoku bude věnována sladění bojového úsilí různých uskupení, která působí čelně a v operační hloubce, s prostředky ničení k vedení boje s raketovými, jadernými a leteckými základnami nepřítele, nejvíce bojeschopnými odcházejícími svazky a přisunovanými zálohami. Velmi důkladně musí být koordinována činnost vojsk PVO, stíhacího letectva k obraně uskupení vojsk, která pronikla do hloubky, vzdušných výsadků v operační hloubce nepřítele. Součinnost mezi nimi se organizuje většinou do celé hloubky bojových úkolů a v průběhu jejich plnění se neustále upřesňuje s cílem sjednocení úsilí všech sil a prostředků v pásmu útoku vojsk frontu k dosažení zničení odcházejícího nepřítele a splnění úkolů operace.

Narůstání úlohy a místa útoku na záměrně odcházejícího nepřítele zvyšuje požadavky na **velení**. Jeho pevnosti a nepřetržitosti může být dosaženo:

— použitím takových metod práce, které odpovídají vzniklé situaci, včasným přijetím rozhodnutí a přesným stanovením úkolů vojskům,

— promyšleným plánováním velení, včasným vytvořením a rozvinutím míst velení a spojovací soustavy, přesnou organizací jejich přemísťování, přijetím všech opatření k zabezpečení spolehlivého spojení v podmínkách radioelektronického boje stran,

— širokým využitím vysoce pohyblivých míst velení a jejich spolehlivou ochranou a obranou.